

Witamy u Hartmannów (Willkommen bei den Hartmanns)

Niemcy, 2016, **reżyseria i scenariusz:** Simon Verhoeven; **zdjęcia:** Jo Heim; **produkcja:** Wiedemann & Berg Film, Monachium w koprodukcji z Sentana Filmproduktion, Monachium i Seven Pictures Film, Berlin; **obsada:** Senta Berger, Heiner Lauterbach, Florian David Fitz, Eric Kobongo, 116 min.

Rodzina Hartmannów mieszka w luksusowej willi na obrzeżach Monachium. Angelika jest emerytowaną nauczycielką, Richard pracującym jeszcze lekarzem, córka wieczną studentką, a syn nastawionym na karierę prawnikiem zatrudnionym w dużej międzynarodowej korporacji. Dzieci od dawna nie mieszkają w rodzinnym domu, ale służy on im nadal jako schronienie, gdy brakuje pieniędzy na własne lokum lub trzeba podzucić wnuka na czas ważnej biznesowej podróży. Kiedy w 2015 roku rzesza uchodźców zaczęła przybywać do Niemiec, pełna energii Angelika postanawia włączyć się w działania niosące im pomoc. Nie jest jedyną starszą panią, która wpadła na ten pomysł. Ośrodki dla emigrantów zostają zasypane darami, a liczba lektorów oferujących naukę języka niemieckiego jest większa od potrzeb. W tej sytuacji najlepszą formą wsparcia okazuje się przyjęcie kogoś pod swój dach. Do Hartmannów wprowadza się młody Nigeryjczyk i fakt ten staje się nie lada wyzwaniem, nie tylko dla całej rodziny, ale też dla jej otoczenia.

Komedia Simona Verhoevena, w której reżyser podjął najbardziej aktualny, nie tylko w Niemczech temat, pobiła rekordy popularności. Film jest przewrotnym portretem współczesnego niemieckiego społeczeństwa i znacznie odbiega od powszechnie utrwalonych obrazów. Empatyczna pani domu, przez lata wychowująca młodzież, nadużywa alkoholu, jej starzejący się mąż coraz częściej korzysta z zabiegów medycyny estetycznej, największą ksenofobką jest sąsiadka o słowiańsko brzmiącym nazwisku, a zaciekłym obrońcą demokratycznych wartości okazuje się potomek tureckich imigrantów. Dom, do którego trafia nigeryjski uchodźca okazuje się niezbyt przyjemną i mało bezpieczną przystanią.

Pokazy festiwalowe: Monte Carlo Comedy Film Festival, 2017; Stony Brook, 2017; Shanghai, 2017; Berlinale 2017

Nagrody i wyróżnienia: Bawarska Nagroda Filmowa (najlepsza produkcja i nagroda publiczności), Pokojowa Nagroda Niemieckiej Kinematografii 2017.

Simon Verhoeven urodził się w 1972 roku. Po maturze rozpoczął studia aktorskie w Lee Strasberg Theatre Institute w Nowym Jorku, a następnie przeniósł się do Bostonu, do Berkeley College of Music gdzie studiował kompozycję. Zadebiutował filmem *100 Pro*, za który otrzymał nagrodę dla młodych twórców. Kolejny obraz, autorska (reżyseria, scenariusz, muzyka, główna rola) komedia *Männerherzen (Serca mężczyzn)* była w Niemczech najchętniej oglądanym filmem roku 2011. Sukces ten powtórzył film *Witamy u Hartmannów*, który w ciągu 10 dni od premiery zobaczyło prawie milion widzów.

Dystrybucja:

Picture Tree International GmbH

Husemannstr.7

10435 Berlin, Niemcy

Tel.: +49 (0)30 420 824 813

E-mail: pti@picturetree-international.com

Beuys

Niemcy 2017, **reżyseria:** Andres Veiel; **montaż:** Stephen Krumbiegel, Olaf Voigtländer; **zdjęcia:** Jörg Jeshel; **muzyka:** Ulrich Reuter, Damian Scholl; **produkcja:** zero one film/Berlin, w koprodukcji z TERZ Film/Kolonia, SWR, ARTE, WDR; film dokumentalny; 107 min.

Joseph Beuys, niemiecki artysta, teoretyk sztuki, pedagog, działacz społeczny i polityczny. Urodził się w 1921 roku w miejscowości Krefeld. W latach 1946-51 studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Düsseldorfie, w której później podjął pracę jako pedagog. Mówił o sobie, że nie jest artystą, a jeśli już to tylko wtedy, kiedy wszyscy inni też zostaną uznani za artystów. Jego idea poszerzania sztuki polegała na pracy ze społeczeństwem, zaangażowaniu siebie i innych w działania polityczne i społeczne, a nie wytwarzaniu estetycznych przedmiotów. Był wizjonerem, już w latach 70. przewidział problemy, z jakimi borykać się będą demokratyczne państwa i próbował podsuwać ich rozwiązania. W roku 1970 założył Organizację dla Niegłosujących – Wolne Powszechne Wybory, a rok później Organizację Demokracji Bezpośredniej poprzez Powszechne Wybory. Tworzenie biura tej organizacji było jedną z akcji Beuysa zorganizowanych podczas „dokumenta 5” w 1972 roku. „Okupacja” sekretariatu Akademii Sztuk Pięknych w Düsseldorfie zakończyła się zwolnieniem artysty. Przez kolejne dwa lata podróżował po świecie z wykładami propagując swoją teorię „rzeźby społecznej”. W sierpniu 1981 roku artysta w ramach akcji „Transport do Polski” podarował Łódzkiemu Muzeum Sztuki swoje prace. Na „documenta 7” w 1982 roku zrealizował akcję „7000 dębów – zadrzewianie zamiast urzędowania”. Ostatnie drzewo w tym projekcie zasadził syn Beuysa, Wenzel już po jego śmierci w 1986 roku.

Kiedy ogląda się dokument Andresa Veieła, będący kolażem wywiadów, nagrań działań artystycznych czy publicznych wystąpień Beuysa, aż niewiarygodnym wydaje się, że są to materiały archiwalne i pochodzą z Niemiec a nie z Polski roku 2017.

Pokazy festiwalowe: Berlinale 2017 (Konkurs), Hong Kong 2017, CPH:DOX 2017, BAFICI 2017, Istanbul 2017, Ankara 2017, Sheffield DocFest 2017, Sydney 2017, Jerozolima 2017, Odessa 2017, Melbourne 2017, Wrocław 2017

Andres Veiel urodził się w 1959 roku w Stuttgarcie. Studiował psychologię, etnologię i publicystykę na Wolnym Uniwersytecie w Berlinie, w latach 1985 – 89 uczęszczał na seminaria dramatopisarskie i reżyserskie prowadzone w berlińskim Künstlerhaus Bethanien m.in. przez Krzysztofa Kieślowskiego. W 2001 roku nakręcił dokument *Black Box BRD*, w którym zajął się historią i ideologią RAFu. Po latach wrócił do tego tematu filmem fabularnym *Kto, jeśli nie my*, który obecny był także na polskich ekranach. Jego wielkim sukcesem był obraz *Die Spielwütigen*, który powstawał kilka lat, i ukazywał studentów szkoły teatralnej podczas rocznej nauki. W 2006 roku nakręcił spektakl teatru dokumentalnego zatytułowany *Der Klick* rekonstruujący tragiczne zabójstwo młodego chłopaka na wschodnioniemieckiej prowincji. Dokument o Beuysie miał swoją premierę w konkursie tegorocznego Berlinale.

Dystrybucja:

Against Gravity

ul. Bukowińska 26C / 12

02-703 Warszawa
Tel.: +48 22 828 10 79
E-mail: karol@againstgravity.pl
www.againstgravity.pl/

Kaminski i ja (Ich und Kaminski)

Niemcy, Belgia, 2016; **reżyseria:** Wolfgang Becker; **scenariusz:** Wolfgang Wendrich; **zdjęcia:** Jürgen Jürges; **obsada:** Daniel Brühl, Jesper Christensen, Amira Casar, Geraldine Chaplin; **produkcja:** X Filme Creative Pool w koprodukcji z ED Productions/Eupen, WDR, ARTE; 118 min.

Sebastian Zöllner jest młodym i ambitnym dziennikarzem piszącym o sztuce. Ponieważ do tej pory nie udało mu się ani zabłysnąć, ani zdobyć sławy, której bardzo pragnie, postanawia napisać biografię legendarnego, pop-artowego malarza Manuela Kaminskiego. Ten dawny uczeń Matisse'a i przyjaciel Picassa przed laty wycofał się ze świata sztuki i żyje samotnie w szwajcarskich Alpach. Artysta jest niewidomy, nie tworzy już obrazów, a jedynym łącznikiem ze światem zewnętrznym, ale też strażnikiem chroniącym go przed niepożądanymi przybyszami, jest jego córka. Zöllner uważa, że utrata wzroku, to mistyfikacja, która ma podtrzymać legendę oraz rynkową atrakcyjność prac Kaminskiego. Tę tajemnicę właśnie zamierza ujawnić i opisać w swojej książce. Umawia się na wywiad i po raz pierwszy dzwoni do drzwi posiadłości malarza.

Oparty na bestsellerowej powieści Daniela Kehlmana pod tym samym tytułem film, w ironiczny sposób opowiada o współczesnych konfliktach: pomiędzy generacjami, światem krytyki i sztuki czy artystą i jego medialnym wizerunkiem. Ale pokazuje też, jak pomiędzy Sebastianem Zöllnerem i Manuelem Kaminskim, których na początku ich znajomości dzieli prawie wszystko, rodzi się wyjątkowa relacja, szczególnie dla młodego dziennikarza.

Obrazem *Kaminski i ja* na ekrany powraca świetny filmowy duet: Wolfgang Becker, jako reżyser i Daniel Brühl, jako odtwórca głównej roli. Obaj twórcy znani są doskonale także polskiej publiczności z obsypanego nagrodami przeboju *Good bye, Lenin!*.

Pokazy festiwalowe: Berlinale 2016, Istambul 2016, Camerimage 2016

Wolfgang Becker urodził się w 1954 roku. Studiował germanistykę, historię i amerykańską na Wolnym Uniwersytecie w Berlinie. W 1980 roku rozpoczął studia w Niemieckiej Akademii Filmowej i Telewizyjnej w Berlinie, które zakończył filmem *Motyle (Schmetterlinge)* uhonorowanym w 1988 roku Złotym Lampartem w Locarno. Kolejnym ważnym filmem był obraz *Życie to plac budowy (Das Leben ist eine Baustelle)* z 1997 roku. W 2003 z kolei powstał komediodramat *Good bye, Lenin!*, który przyniósł reżyserowi nie tylko liczne nagrody, ale także ogromną popularność. *Kaminski i ja*, to pierwszy film zrealizowany po tym sukcesie.

Dystrybucja:

Goethe-Institut e. V.
Dachauer Straße 122
80637 Monachium, Niemcy
Tel.: +49 89 159210
E-mail: info@goethe.de
www.goethe.de

Tangerine Dream. Rewolucja dźwięku (Revolution of Sound. Tangerine Dream)

Niemcy 2017, **reżyseria:** Margarete Kreuzer; **zdjęcia:** Lukas Schmid; **muzyka:** Tangerine Dream; **produkcja:** Gerd Haag; **udział biorą:** Edgar Froese, Peter Baumann, Christoph Franke, Johannes Schmoelling; film dokumentalny; 90 min.

W 2015 roku w wieku 70 lat zmarł lider zespołu Tangerine Dream, Edgar Froese. Ta śmierć była impulsem do nakręcenia filmu opowiadającego historię stworzonego przez niego zespołu, legendy muzyki elektronicznej. Grupa powstała w 1967 roku w Berlinie Zachodnim. Największy wpływ na brzmienie wykonywanej przez zespół muzyki mieli obok jego założyciela Peter Baumann, Christoph Franke, Johannes Schmoelling, a w ostatnich latach także Thorsten Quaeschning. Wykorzystując najnowszą technikę, zmieniającą się wraz z upływem czasu i postępowaniem technologicznym, muzycy Tangerine Dream nagrywali kolejne płyty, które zrewolucjonizowały muzykę rozrywkową nie tylko w Niemczech, ale także Wielkiej Brytanii. Obok wielu nagrań studyjnych i koncertowych, zespół tworzył również ścieżki dźwiękowe do licznych filmów, w tym *Sorcerer* (Cena strachu) Williama Friedkina, *Thief* (Złodziej) Michaela Manna, *Risky Business* (Ryzykowny interes) Paula Brickmanna czy *Legend* (Legenda) Ridleya Scotta. To właśnie za sprawą muzyki filmowej zespół stał się znany szerszej publiczności. W 1980 roku grupa po raz pierwszy zagrała za żelazną kurtyną, w Berlinie Wschodnim i zyskała tu ogromną popularność. Występ Tangerine Dream w Warszawie zaowocował albumem *Poland*.

Na portret Edgara Froese złożyły się archiwalne nagrania i rozmowy z członkami zespołu, przyjaciółmi, kolegami, jak np. Jean-Michel Jarre, reżyserami, wydawcami i rodziną kompozytora.

Pokazy festiwalowe: Berlinale 2017, Kraków (Krakowski Festiwal Filmowy) 2017

Margarete Kreuzer urodziła się w 1964 roku. Studiowała germanistykę, publicystykę i psychologię oraz dramaturgię w Wyższej Szkole Filmowo-Telewizyjnej w Poczdamie. Jest reżyserką i scenarzystką wielu telewizyjnych filmów dokumentalnych i reportaży. *Revolution of Sound. Tangerine Dream* jest jej pierwszym pełnometrażowym filmem dokumentalnym.

Dystrybucja:

TAG/TRAUM Filmproduktion GmbH & Co. KG

Apostelnstraße 11

50667 Köln, Niemcy

Tel.: +49-(0)221-650 25 90-11

E-mail: info@tagtraum.de

www.tagtraum.de

Najlepszy ze światów (Die beste aller Welten)

Austria, Niemcy, 2017; **reżyseria i scenariusz:** Adrian Goiginger; **zdjęcia:** Yoshi Heimrath, Paul Sprinz; **obsada:** Verena Altenberger, Jeremy Miliker, Lukas Miko, Michael Pink; **produkcja:** RitzlFilm, Lailaps Pictures GmbH; 103 min.

Swój debiutancki, oparty na wspomnieniach z dzieciństwa, film Adrian Goiginger zadedykował swojej przedwcześnie zmarłej matce, która jest centralną postacią tej opowieści i najważniejszą osobą w świecie siedmioletniego Adriana. Ich dom, znacznie odbiegający od normy akceptowanej zarówno przez społeczeństwo, jak i pracowników opieki społecznej, jest schronieniem dla wielu nieprzystosowanych do życia osób. Helga jest uzależniona od narkotyków i często popada w stany emocjonalne wahające się pomiędzy wielką euforią i głęboką depresją. Do porządku przywołują ją kontrole urzędników z Jugendamt. Wtedy udaje jej się stworzyć pozory normalnego mieszczańskiego życia. Mimo chaosu, nierzadkich narkotyczno-alkoholowych libacji, w których mimowolnie uczestniczył chłopiec, świat dzieciństwa pozostał w jego pamięci najlepszym z możliwych. Film austriackiego reżysera, bardzo osobisty i wypełniony ogromnym ładunkiem emocjonalnym, nie jest wcale sielankowym obrazem. Mały Adrian jest świadkiem produkcji odurzających kompotów, przed którymi przestrzega go matka, jest zmuszany przez jednego z jej kompanów do picia wódki, to on też odkrywa, że jeden z goszczących u nich dealerów zmarł we śnie. To jednak nie te epizody, a prawie nieograniczona wolność, ogrom czasu spędzanego z matką, jej wielka miłość i całkowite oddanie synowi oraz poczucie, że wszystko, co dzieje się wokół niego, jest jakąś niezwykłą i niekończącą się przygodą, ukształtują młodego bohatera, a później przełożą się na poruszającą filmową opowieść.

Pokazy festiwalowe: Berlinale, 2017 (Perspektywy Kina Niemieckiego); Moskwa 2017

Nagrody i wyróżnienia: Kompas – Nagroda Sekcji Perspektywy Kina Niemieckiego, Berlinale 2017; Nagroda dla Najlepszej Aktorki, Moskwa 2017; Vienna Film Award – Wiedeńska Nagroda Filmowa dla Młodego Reżysera.

Adrian Goiginger urodził się w 1991 roku. W 2012 założył firmę producencką „2010 Entertainment”, w której – jako reżyser i autor scenariuszy – zrealizował filmy krótkometrażowe, reklamowe, rysunkowe czy klipy muzyczne. Rok później rozpoczął studia w Akademii Filmowej Badenii-Wirtembergii. Obraz *Najlepszy ze światów* jest jego debiutem kinowym i miał swoją premierę podczas festiwalu Berlinale w sekcji „Perspektywy Kina Niemieckiego”.

Dystrybucja:

RitzlFilm Film.TV.Video

Spechtgasse 34, 2340 Mödling, Austria

Tel.: +43 676 946 8592

E-mail: marketing@ritzlfilm.at

www.ritzlfilm.at

Powrót do Montauk (Rückkehr nach Montauk)

Niemcy, Francja, Irlandia; 2017; **reżyseria:** Volker Schlöndorff; **scenariusz:** Colom Tóibín, Volker Schlöndorff; **zdjęcia:** Jérôme Alméras; **obsada:** Stellan Skarsgård, Nina Hoss, Susanne Wolff, Niels Arestrup; **produkcja:** Ziegler Film / Berlin, Volksfilm / Poczdam; 105 min.

Max Zorn przyjeżdża do Stanów Zjednoczonych promować swoją najnowszą książkę, która jest opowieścią o dawnym romansie, nie do końca wybrzmiałej i gwałtownie zakończonej miłosnej relacji. Bohaterka tej historii mieszka w Nowym Jorku i pisarz ma nadzieję, że pojawi się na jednym z jego autorskich wieczorów. Niestety Rebecca nie przychodzi, więc Max postanawia ją odnaleźć. Dawna kochanka okazuje się świetnie zarabiającą prawniczką i nie ma najmniejszej ochoty na odnawianie starej znajomości. Ale pisarz nie ustępuje. Rebecca zgadza się na spotkanie i proponuje wyprawę do tytułowego Montauk, gdzie rozgrywa się, opisana w książce Maxa, historia.

Scenariusz najnowszego filmu Volkera Schlöndorffa powstał na podstawie parabiograficznej książki Maxa Frischa. Reżyser, po ekranizacji powieści *Homo faber*, po raz drugi sięga do twórczości szwajcarskiego pisarza. Tym razem jest to gorzka opowieść o zaprzepaszczonych szansach, pogrzebanych uczuciach, decyzjach, których zawsze będziemy żałować i których nie da się zmienić czy cofnąć. Do przeszłości nie ma powrotu, a sentymentalne podróże mają zwykle smutny finał. To także film o pisarzu, który traci zdolność rozróżnienia literackiej fikcji od rzeczywistości, któremu wydaje się, że będzie miał taką samą kontrolę nad spotkanymi ludźmi, jak nad stworzonymi przez siebie literackimi postaciami. Ponowne spotkanie z Rebeccą uświadamia mu jak bardzo się mylił.

Pokazy festiwalowe: Berlinale, 2017 (konkurs); Sztambuł, 2017; Ankara, 2017, La Rochelle, 2017; Łódź, Transatlantyk 2017.

Volker Schlöndorff urodził się w 1939 roku w Wiesbaden, studiował w Paryżu, tam też kończył szkołę filmową. Zadebiutował nagrodzoną w Cannes adaptacją książki Roberta Musila *Niepokoje wychowanka Törlessa* (1966). Kolejne filmy również powstawały na bazie utworów literackich: *Utracona cześć Katarzyny Blum* (1975) według Heinricha Bölla, nagrodzony Oscarem *Blaszany bębenek* (1979) na podstawie powieści Güntera Grassa, *Miłość Swanna* (1983) wykorzystujący twórczość Marcela Prousta, czy *Homo Faber* (1990) będący ekranizacją książki Maxa Frischa. W 2006 roku nakręcił *Strajk* (tytuł oryg. *Strajk – Die Heldin von Danzig*), którego fabuła osadzona jest na wydarzeniach w Polsce lat 80. W 2008 roku ukazała się jego autobiografia pt. *Licht, Schatten und Bewegung* (wydanie polskie: *Światło, cień i ruch. Moje życie i moje filmy*). W grudniu 2009 roku otrzymał na Festiwalu Camerimage w Łodzi Nagrodę za Całokształt Twórczości dla Reżysera.

Dystrybucja:

Bomba Film Sp. z o.o.

ul. Narutowicza 23/9

20-004 Lublin

Tel.: +48 606 312 268

E-mail: joasia@bombafilm.pl

www.bombafilm.pl

Western

Niemcy, Bułgaria, Austria; **reżyseria i scenariusz:** Valeska Grisebach; **zdjęcia:** Bernhard Keller; **obsada:** Reinhard Neumann, Reinhardt Wetrek, Syuleyman Aliov Letifov, Veneta Frangipova; **produkcja:** Komplizen Film / Munich & Berlin; 120 min.

Niemieccy robotnicy budują przy granicy bułgarsko-greckiej elektrownię. Potrzebne do tej inwestycji zasoby wodne są niewystarczające i deficyt ten jest dużym problemem oraz powodem konfliktu z mieszkańcami pobliskiej wioski. Gdy robotnicy mają wody pod dostatkiem to krany tubylców są suche. Bułgarska prowincja mocno odstaje od niemieckich standardów i większość z przybyłych tu do pracy patrzy na swoich sąsiadów z góry, a kontakty z nimi – poza prostackimi zaczepkami miejscowych kobiet – ograniczają do koniecznego minimum. Z jednym wyjątkiem: Meinhard jest tym, który chodzi własnymi ścieżkami, próbuje, z sukcesem, nawiązać kontakt z mieszkańcami wioski, poznać ich i pomimo językowej bariery szuka porozumienia. Główny bohater filmu Valeski Grisebach jest ciekawy ludzi i ich historii, wolny od uprzedzeń i otwarty na innych. Ale taka postawa wiąże się z konsekwencjami: koledzy stają się wobec niego podejrzliwi, a lokalna społeczność też nie traktuje go jak przyjaciela.

Reżyserka przewrotnie wykorzystując konwencje westernu: konfrontację pomiędzy cywilizacją i osadnictwem na rubieżach, tubylcami i przybyszami, samotnym bohaterem i obcą społecznością opowiada o dzisiejszych konfliktach, często wymaginowanych uprzedzeniach i o trudnościach, jakie towarzyszą ich przełamywaniu. Film stara się – jak napisali krytycy tegorocznego festiwalu Nowe Horyzonty we Wrocławiu przyznając mu główną nagrodę – „opisać współczesny świat, naznaczony lękiem przed obcymi oraz zderzeniami kultur; świat, w którym komunikacja międzyludzka jest szorstka, a jednak osiągalna”.

Pokazy festiwalowe: Cannes 2017 (Un Certain Regard), Karlowe Wary 2017, Jerozolima 2017, Erywań 2017, Melbourne 2017, Motovun 2017, Sarajewo 2017, Nowe Horyzonty Wrocław 2017, Nowy Jork 2017, Toronto 2017, BFI Londyn 2017, Vancouver 2017, CPH PIX 2017, Reykjavik 2017, Chicago 2017

Nagrody i wyróżnienia: Honorowe Wyróżnienie, Jerozolima 2017; Specjalne Wyróżnienie, Erywań 2017; Nagroda FIPRESCI, Motovun 2017; Grand Prix i Nagroda FIPRESCI, Nowe Horyzonty Wrocław 2017.

Valeska Grisebach urodziła się w 1968 roku w Bremie. Studiowała germanistykę i filozofię w Berlinie Monachium i Wiedniu. W 1993 roku podjęła naukę na Wiedeńskiej Akademii Filmowej. Za film dyplomowy *Mein Stern (Moja gwiazda)* otrzymała w 2001 roku Nagrodę Krytyki podczas Festiwalu Filmowego w Toronto oraz główną nagrodę na festiwalu filmowym w Turynie. Jej drugi film *Sehensucht (Tęsknota)* miał swoją premierę w 2016 roku w konkursie festiwalu Berlinale. Został też wyróżniony Specjalną Nagrodą Jury podczas Warszawskiego Festiwalu Filmowego.

Dystrybucja:

Films Boutique

Köpenicker Strasse 184

10997 Berlin - Niemcy

Tel.: +49 (0)30 6953 7850

E-mail: contact@filmsboutique.com

www.filmsboutique.com